

БОРИТСЯ - ПОБОРЕТЕ

**НАШ
ФРОНТ**

OUR FRONT

СУСПІЛЬНО - ПОЛІТИЧНИЙ ЖУРНАЛ В АВСТРАЛІЇ

РІК 9 • Ч. 5

1976

REGISTERED FOR POSTING AS A PERIODICAL CATEGORY B

diasporiana.org.ua

НАШ ФРОНТ
суспільно-політичний журнал
видавє
Ліга Визволення України
в Австралії

ЗМІСТ

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВОДУ ОУН	1
ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ – МЕТА УКРАЇНИ /рм/	3
АКЦІЯ ОБОРОНИ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ	6
КАРПАТСЬКА УКРАЇНА – В. Литвин	7
ПРО НАШУ БАЙДУЖСТЬ – Ю. Одлига	12
ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ	15
БЛИЗЬКО-СХІДНИЙ ВУЛЬКАН – /вл/	16
УКРАЇНСЬКЕ ПОСОЛЬСТВО – Почтіви Русін	18
УКРАЇНСЬКІ ВИДАННЯ В АВСТРАЛІЇ – С. Радіон	21
ЗАГАЛЬНІ ЗВОРИ СУМ В МЕЛЬБОРНІ	24
НАЦІОНАЛЬНИЙ ФОНД	29
30.6.41 р. В КАНБЕРРІ – С. Косар	30
30.6.41 р. В МЕЛЬБОРНІ – Присутній	32
ЖІНОЧИЙ ВІДДІЛ ЛВУ В АДЕЛАЇДІ – Т.О. Андрушко	34

----ооо----

OUR FRONT
Ukrainian periodical
published by
League for the Liberation of Ukraine
in Australia

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВОДУ ОУН

30-го червня 1941 року українська нація черговий раз задокументувала свою волю до власного суверенного національно-державного життя. Цей Акт нації став дороговказом на шляху її історичного ставання. Це було чергове власнопідметне волевиявлення тисячолітнього змагання нації до самостійного державного життя, незалежне від ніяких чужосторонніх чинників ані від їх відношення до прагнень нації: бути господарем на власній землі.

Акт 30 червня 1941 р. був всенародним чином з почину ініціатора і рушія, що ним була Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери. Національні Збори у Льва-городі схвалили однодушно цей почин. Революційна ОУН почала творити організовану силу нації, спираючися на усіх патріотичних напрямках, які існували в її лоні. Її почин підтримали і поблагословили обидві наші Церкви окремими пастирськими посланнями.

Тридцять п'ять років тому Україна була єдиною нацією тієї історичної доби, коли зударилися два наймогутніші тоталітаризми і імперіялізми, два найзважитіші вороги самостійності України, була тією нацією, яка рятувала не тільки честь свою, не капітулюючи, але була єдиною нацією, що нападена нацистською Німеччиною, їй не підкорилася. Українське Державне Правління було єдиним урядом у тодішній т. зв. новій Європі, яке відкинуло ультимат нацистського окупантського уряду уступити і відкликати історичний Акт.

Двофронтова війна нації, що виникла в наслідок Акту 30-го червня 1941 р., була історичним семафором для всього волелюбного світу того часу. Якщо б ця концепція була прийнята, – сьогодні не існувало б світової кризи і загрози термоядерної війни, бо не існувала б не лише нацистська, але й російська імперія, а був би здійснений принцип національної організації порядку на європейському і на азійському континентах і в всьому світі.

30. червня 1941 – це не був тільки український державно-творчий чин нації, але це і сьогодні світово-політичної ваги дороговказ для волелюбних націй світу, ворогів російської імперії усіх барв.

Світова криза сучасного світу коріниться у тому, що альянти зnehтували волю української нації, а з нею і всіх уярмлених у російській імперії націй, і замість спільно з поневоленими націями іти проти поневолювачів, пішли в союз з большевизмом проти нацизму. Дороговказ 30-го червня 1941 – це боротьба проти обидвох імперій за відновлення національних суверенних держав народів.

З українського погляду Акт 30. червня 1941 нав'язував не лише до Актів 22 січня 1918-19 рр., але він сягає княжої і козацької історичних епох та усіх героїчних поривів нації до її національно-державного життя. Він не був тільки проглашеною відновлення Української Держави, але він розпочав реальний, дійсний новий період існування Української Держави. Похідні Групи революційної ОУН, спільно з народом і при загальному одушевленні встановляли на місцях українську владу, яка діяла на українській землі.

Коли з почину революційної ОУН на базі 30-го червня 1941 р. створено у жовтні 1942 р. Українську Повстанську Армію /УПА/, яка нерозривно пов'язана з Актом 30. червня 1941 р., це було виконування того, що випливало із Акту проголошення відновлення державності. Українська держава це є українська влада української нації на українській землі, без огляду на те, чи її визнають на даному етапі інші уряди, чи ні. Суть держави не лежить у міжнародно-правному її визнанні, а у виконуванні народом своєї влади на своїй землі. Як довго УПА-ОУН виконували владу принаймі на частинах української землі, так довго існувала українська держава на українській землі! Як голова і члени У.Д. Правління були арештовані і пішли в концтабори або були розстріляні нацистами, створилася Українська Головна Визвольна Рада /УГВР/ під керівництвом ген. Романа Шухевича – Чупринки і продовжувала дію У.Д.П. Як довго тривало всенародне повстання 1942–1953 рр., як цю добу окреслює один з визначних політв'язнів України, – так довго існувала українська держава на українській землі, не тільки ідейно, морально, етично-правно, але реально, дійсно. Бо держава це народ і його влада на своїй землі.

30-го червня 1941 р. не тільки проголошено відновлення державності, але її й здійснювано, як довго діяла збройно УПА-ОУН і як довго була виконувана влада на українській землі.

Акт 30-го червня 1941 р. для молодого покоління України є все більше мобілізуючим у боротьбі проти большевизму і Росії взагалі, як це бачимо з підпільної політичної літератури нашої сучасної доби.

30. червня 1941 – це не історичний спогад, але незмінний дороговказ для нації. Ним розпочалася нова доба української державності, як нерозривний історичний ланцюг великих зривів нації, що є дорожковказами не тільки для сучасного покоління, але для волелюбних націй світу у боротьбі з большевизмом і російським імперіалізмом усіх барв.

За ідеал 30-го червня 1941 р. поніс український народ, а зокрема УПА-ОУН великі жертви; на них виросло і виростає нове покоління, що ще за нашого життя ідею Української Самостійної Соборної Держави і розвал російської імперії та знищення большевизму спільним зусиллям всієї нації – здійснить!

Проща

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ – МЕТА УКРАЇНЦІВ

/рм/ Україна в неволі. В неволі большевицькій, комуністичній, марксистській, московській, – коротко: Україна й український народ у чужій неволі, під чужою окупацією. Це факт, твердий і одночасно болючий факт, якого ніхто не може заперечувати, окрім лише самого ворога-окупанта і його слуг та, можливо, теж деяких яничарів.

45-мільйоновий український народ не може жити в неволі. Бо це ненормальний, протиприродний стан, з яким наш народ не може миритися і не миритить /так, як і кожен інший народ/. Цього ніхто не може заперечити, ігнорувати, не бачити. Навіть якщо хтось, з тих чи інших своїх власних міркувань, не хоче цього бачити й чути, то від того не змінюється сам факт: бажання і боротьба українського народу, щоб визволитися з московської неволі, жити свободно в своїй власній самостійній незалежній державі. Бо лише власна народоправна держава гарантує власному народові і всім його людям свободу і в ній людські права. Немає людських прав для людей того народу, який є поневолений і його земля окупована іншим народом. Це давня, як світ, випробувана правда, якої сьогодні вже немає потреби доказувати.

Немає найменшого сумніву, що український народ хоче свободи, і саме такої, що її гарантує лише його власна держава. І немає найменшого сумніву, що український народ бореться за свою свободу, за своє життя, за свою державу. Так було в минулому, так є тепер. Боротьба йде на різних відтинках, на різних полях, на різних місцях – різними способами, засобами й формами. Йде боротьба видна й невидна і не всім видна, – це природні закони боротьби.

Леонід Плющ на зустрічі з українською громадою 4-го квітня 1976 р. у Торонті /5.000 учасників/ у своїй півгодинній розповіді розказав про боротьбу українського народу за свободу і незалежність, за свої права. Сказав про ту боротьбу, яку він знає або про яку чув від других там, в Україні, або яку спостерігав. Там, казав він, є такі, що змагаються за українську мову і за українську культуру, є націоналісти, є патріоти, є теж і хуторяни, є карієровичі, є усякі. Є й марксисти, що – на його думку – змагаються за політичні зміни. Плющ їх знав, і тому, що думає, що вони ставлять політичну справу, вважає себе також марксистом.

Плющ сказав про те, що він знає. Відомо, що він займається головно науковою, він математик. Згадав, що був зрусифікований і що українську мову став уживати та почув себе свідомим українцем тоді, коли якийсь росіянин висловився заневажливо про українську мову. Як бачимо й на прикладі Плюща, спонуки й причини усвідомлення можуть бути різні. А

ми знаємо й інші причини усвідомлення свого "я" й боротьби за народ. Теж і Ів. Дзюба – казав – мав на його усвідомлення свій вплив. А далі – відомо, став змагатися, про що ми вже знали й ще довідалися з його розповіді.

Плющ попав у "психушку" і не мав змоги ані стрічатися ані читати ані мати взаємини з тими, що борються, а їх багато-багато. Не був він напр. у московських концтаборах, де карається /і далі бореться!/ цвіт українських політичних борців з усіх українських земель. Не мав змоги прочитати того, що вони вже написали про свої ідеї й ідеали, про свою боротьбу, про те, хто вони й за що борються. Писання й боротьба України в минулому йому невідомі, і навіть писання теперішніх борців / не читав він нпр., що Валентин Мороз написав: "Більше, як половина людства іде під прапором націоналізму, він – найвизначніше явище сучасності, без нього немає поступу". А Плющ висловлюється про Мороза в суперлятивах і з найбільшою до нього пошаною. Не читав Плющ і писань інших українських борців. Вже й не згадуючи про Визвольні Змагання 1917–21 рр., а про боротьбу ОУН–УПА зовсім не знає, ані писань тих часів. Знає тільки, що українські націоналісти боролися й тепер борються за свободу для всіх народів і для всіх людей, не знаючи, що прапорним гаслом боротьби ОУН–УПА якраз і є "свобода народам – свобода людині!"

Про постійну історичну боротьбу українського народу і його передових борців-героїв – за свободу і за свою державу Плющ /як і інші, як він сказав/ не мали змоги довідатися в підяремній більшевицькій дійсності. Він /і його дружина Тетяна/ тепер з власного досвіду знають, що треба змагатися за свободу і закликають змагатися зокрема за свободу і звільнення тих, що тепер у московських тюрмах, концлагерях, у "психушках".

Українська спільнота у всьому західному світі вже довгі роки змагається за них – за тих, що в Україні і не в Україні – змагаються за належні українському народові права на самобутність, самостійність, державність. Ми тут змагаємося не лише за них, за одиниці, сотні і тисячі, але ми змагаємося за всіх, за весь український народ, бо весь наш народ у московській тюрмі.

А з московської тюрми вийде український народ лише тоді, коли розвалить оту тюрму, коли, як писав великий Шевченко, – "врага не буде й супостата" на українській землі, коли боротьбою і в боротьбі український народ визволить себе з московської неволі. В цій боротьбі ми в усьому світі допомагаємо нашему народові, як його органічна, кровна частина.

І лише своя власна ідея свободи в українській незалежній державі, лише боротьба за цю ідею, боротьба всіми силами, на всіх полях і на всіх місцях – в Україні і тут у всьому світі, визволить і всіх тих, що

тепер караються в московських тюрмах і концлагерях та весь український народ з-під чужої окупації.

Не визволить нас чужий українському народові марксизм. Марксизм не передбачує України – вільної, незалежної, Шевченкової "в своїй хаті – своя правда". Марксизм з його боротьбою кляс, з диктатурою пролетаріату, зовсім-зовсім чужий і непридатний і шкідливий Україні. Реалізатори цієї чужої нам доктрини поклали гори українських трупів /мільйони, прикривши їх ще й своїми яничарськими/ і розілляли ріки української крові. Україна має більше чим досить цього марксистського кривавого експерименту!

А найкраща дружба народів і людей панує якраз серед тих, що борються проти спільногомарксистського поневолювача – проти Москви, найсильніша дружба серед в'язнів у московських концтаборах – українці і литовці, білоруси, латиші, евреї, татари і всі інші йдуть разом проти зорога. Так, як це було в час всенароднього повстання ОУН–УПА під час і після другої світової війни. Так є й тепер – там і тут. Понад 30 років бореться АБН, в якому є всі народи підбольшевицького світу, довгі роки діє Світова Антикомуністична Ліга, в якій народи всього світу, діє Європейська Рада Свободи, на всіх оцих світових форумах йде змагання проти комуністичного, большевицького, московського поневолення народів і людей – і за свободу всіх народів і всіх людей!

Не знає ще цього Леонід Плющ. Але будемо сподіватися, що він ознайомиться з усім, що тут існує, з організаціями, що боролися й борються за свободу, за визволення всіх поневолених і переслідуваних народів, та з багато іншим. Тоді зможе виробити собі свою власну правильну думку й оцінку. А початок цього ми хотіли б бачити в тому, що на зустрічі з українською великою організованою громадою в Торонто Плющ вже не повторив того, що йому дехто фальшиво піддав, а чим обурилася була /і слушно/ українська громада в Нью Йорку.

Бо Україна – одна. І кожний українець, кожний український патріот, що бажає українському народові, в тому і собі, своїй сім'ї, своїм дітям, внукам і правнукам, добра і свободи у своїй власній українській самостійній державі, – йде тим шляхом, що веде до цієї великої мети. Будемо сподіватися, що й Плющ на цьому шляху.

Бо всі українці йдуть тим шляхом, що веде до визволення України.

АКЦІЯ ОБОРОНИ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Справа українських політв'язнів у ССР в сімдесятих роках увійшла в нову фазу розвитку: на відміну від попередніх років вона вийшла врешті на світому арену, ставши об'єктом зацікавлення публічної опінії. Імена В. Мороза, В. Чорновола, І. Дзюби, Ю. Шухевича, Л. Плюща, Н. Строкатої і других – сьогодні вже належать світові.

Це сталося у висліді довголітнього процесу усвідомлювання західньої публічної опінії і політизації всієї української громади в діаспорі. Переломовий період в обидвох процесах прийшов власне на початок сімдесятих років, а їхнє завершення – під час світової акції оборони В. Мороза.

Свіжий поштовх для мобілізації українських сил на Заході прийшов з України, де молодші покоління українських патріотів – "шестидесятники" і "семидесятники" – підняли прапори боротьби своїх батьків і попередників, і дали приклад. Ім на допомогу прийшла українська патріотична спільнота на Заході, серед якої відіграв і відіграє передову роль Український Визвольний Фронт, беручи ініціативу в організуванні, виконності, чи в даванні всебічної підтримки допомоговим і оборонним акціям українських політв'язнів та в політичній праці в користь України взагалі.

Якщо поглянути на справу політичної активізації української спільноти в діаспорі з перспективи часу, то сьогодні /в порівнянні до минуліх років/ мабуть немає ані однієї важливішої української організації, яка б у більшій чи меншій мірі не цікавилася чи не ангажувалася в згаданих акціях, чи не усвідомляла б собі потреби політичної праці в користь України. І в цій віймковій політизації всієї української діаспори, передову роль знову відіграв УВФ, який впродовж чверть століття своїм прикладом і послідовною працею в користь України, безпосередньо чи посередньо, вказував шлях, яким повинна йти вся українська громада, – себто, щоби в своєму організованому житті ставити на першому пляні допомогу Україні і популяризацію української справи в світі. Тому, судячи по солідарній поставі української громади на Заході до подій і ситуації в Україні за останніх кілька років, можна сказати, що одне із важливих завдань УВФ серед української спільноти вже осягнуло поважних успіхів.

Треба ствердити, що сучасне ділове зацікавлення світової публічної опінії справою українських політв'язнів зродилося під тиском власне оборонних акцій і наполегливої політичної праці впродовж довгих років. А до поважних успіхів – особливо в розголосенні і розповсюджені інформації про українських політв'язнів і про ситуацію в Україні – привела тактика постійних, послідовних і сконцентрованих акцій, перед якими

поступилася в нашу користь світова публічна опінія, а в деяких випадках і Москва по відношенні до політв'язнів. Факт, що В. Мороз є сьогодні ще серед живих, можемо завдячувати власне оборонним акціям 1974–75 рр. Отже акції, котрі притягають і ділово ангажують публічну опінію /пресу, радіо, телевізію, урядові і академічні кола і звичайних громадян країн нашого поселення/, викликають певні полегші для політв'язнів, а крім цього інформують світ про боротьбу в Україні. І це є фактично найбільш безпосередня допомога, яку ми під сучасну пору можемо принести тим, які змагаються і терплять в Україні за спільні ідеали, і нашему народові.

Наголошуємо справу українських політв'язнів і ведучи різні акції в їх обороні, ми одночасно наголошуємо і актуалізуємо справу українського народу у найбільшій тюрмі народів – СССР, справу належних йому прав на самобутність, незалежність і державність.

Тому акції оборони українських політичних в'язнів в СССР, що змагаються за національні, культурні, політичні і всякі права, – за повноту прав України у своїй власній, вільній від московської окупації, самостійній державі, мусять продовжуватися даліше ще з більшою наполегливістю і послідовністю, ніж дотепер. Обов'язком Українського Визвольного Фронту є подбати, щоб так було, і бути даліші мотором цих акцій.

Є необхідним продовжувати акції оборони В. Мороза /котрого цього року мають перевезти до концтабору/, Ю. Шухевича, В. Чорновола, о. В. Романюка, українських жінок і других, які потребують нашої постійної помочі.

Акція оборони тих, що борються, має і даліше бути акцією оборони українського народу і належних йому всіх прав самостійного державного народу.

Гаслом СУВФ є:

"ВСІ НАШІ СИЛИ НА ДОПОМОГУ УКРАЇНІ!"

Василь Литвин

КАРПАТСЬКА УКРАЇНА
Всекраїнська солідарність

Як ми згадали в попередній статті, молода держава в Карпатській Україні наповняла серця усіх українців радістю і новими надіями, бо засяло сонце свободи на малім клаптику української землі, а його проміння могло осяяти цілу велику Україну. Українські організації надсидали привітальні телеграми і побажання успіхів. "Новий час", що виходив

див у Львові, з 11 жовтня 1938 р. помістив на першій сторінці статтю – "Вітаємо державність українського Підкарпаття", в якій читаемо – " – Сталося! То, що продовж останніх днів тримало увесь український загал у такій напрузі, чим бились і тремтіли наші серця, вичікуючи його з невимовним хвилюванням, сьогодні вже історичний факт: Підкарпатська Русь – право-державним твором! Повноправним членом у сім'ї народів! Підметом на арені подій!"

Коли сьогодні телефон з Ужгороду, столиці нової держави, передав нам оцю' радісну вістку – комунікат про цю історичну подію: "Підкарпатська Русь створила власну владу-уряд", забилося серце від надмірного хвилювання, тремтіла рука, записуючи ці історичні слова.

– ДЕРЖАВНІСТЬ ПІДКАРПАТСЬКОЇ РУСІ!

Скільки вимови в цих трьох словах. Скільки змісту криється в них! Але й скільки праці й відповіданості перед історією й поколіннями! Не ж прийдеться покласти тривкі підвалини й завершити нову будівлю. Віримо, що вони виконають це історичне завдання.

Віки неволі лягли важким тягарем на все життя Підкарпатської Русі. Два десятиріччя, що їх прожила вона в складі Чехословацької республіки, стали світанком нового життя. Кров Українських Січових Стрільців, що осінню 1914 року впали в боях під Верещками, Завадкою, на Бескиді й під Хустом – стала підкарпатським українцям заповітом!

І цей заповіт вони сьогодні здійснюють! А від нас несеться до них радісно й гордо: "Українці Підкарпаття! Вітаємо Вас з державністю!"

Українське громадянство Львова зібралося вечером 11 жовтня в храмі св. Юра, де відслужено благодарственне Богослужіння, з нагоди створення карпатсько-української держави. Простора митрополича катедра наповнилася людьми. В якийсь таємничий спосіб увесь український Львів довідався одного дня, що вечером відправиться Богослужіння в наміренні наших братів за Карпатами. В катедрі святочний поважний настрій, о. пралат Куницький виголосив високопатріотичну проповідь; набоженство закінчується величнім: "Боже Великий Єдиний, Нам Україну храни!"

На площі перед катедрою формується похід, біля 20.000 учасників пірейшло вдолину вулицею Міцкевича, а далі попри університет Сикстуською до Марійської площі, де знаходиться мадярський консулят. Несуться співи: "Не пора, не пора", "О Україно, о люба ненько", скандують кличі: "Хай живе Україна!", "Геть з мадярами!", "Проч з ляхами!" і т.п. Львів давно вже не бачив такої української демонстрації. Ціль походу мадярський консулят, який мав бути здемользований. Похід дійшов до Марійської площі, але тут ми стрінулися з поліцією, яка на спілку з польськими корпорантами і вуличним шумовинням зачали масакрувати демон-

странтів. Польські студенти скликали віче і зачали бити вікна і демолювати українські інституції. Цілій тиждень гуляла безкарно "золота молодь" по Львові. Українські установи виглядали як обложені твердині – позамикані брами, повідчинювані вікна, а коло вікон стоси цегли і каміння, щоби відповідно привітати "кресових рицажі".

Комічна подія була трапилася в студентській домівці. Після замкнення польською владою Академічного Дому при вул. Супінського 21, студенти знайшли приміщення в камениці Національного музею, при вул. Зем'ялковського ч.2. Це був наріжний будинок, одна брама виходила на Зем'ялковського, а друга на площу св. Юра. Там містилася студентська харчівня, із славним "ББ" (багато бараболі), тут відбувалися відчiti, загальнi збори, а в суботу данцiнги, словом це був центр студентського життя. Одного разу, а було це 1 листопада 1938 року, зібралися студенти, щоби відзначити 20-річчя Листопадового зりву. Щоби забезпечити собi плечi, на випадок нападу польської боївки, забарикадовано однi дверi, тi, що виходили на Зем'ялковського, столами i лавками. Сторож каменицi, що був полiцiйним щпiцлем, мабуть запiзно повiдомив полiцiю, що там вiдбуваються якiснi студентськi збори, бо коротко перед 10-тою з'явiliся два полiцiйнi агенти, один з них Хiм'як, знаний з полiтичних процесiв, i зачали стукати до забарикадованих дверей. В домiвцi в той час не було вже нiкого tильки двi дiвчини з кухнi, якi почувши, що цe полiцiйнi агенти, захiхiкали i повtikали. В мiжчасi Гриць замкнув браму зnadворu, не знаючи, що там є його опiкуни. Мабуть довго довелося посидiти там "хатракам" в пулапцi, доки "Гжegож" не почув iх стукiт i випустив iх на волю. Напевно й чимало страху набралися, ануж цe замкнули iх тi "вивротовци" i хто зна, що iх тут чекає. Про цю nichenus свою пригоду оповiдав на другий день Хiм'як управителi харчiвni, О. Тюшцi.

З кiнцем жовтня 1938 року пост прем'єра уряду обняв о. Августин Волошин, якому князь Української Католицької Церкви в Захiднiй Українi, митрополит Андрей Шептицький прислав теплий привiт такого змiсту:

Ваша Ексцепленцi

Високопреподобний Отче Прем'єре!

Трудно представити Вам ентузiям i радiсть, з якою цiла наша суспiльнiсть, uвесь український народ у Галичинi, а особливiшим способом Церква i Духовенство прийняли вiдомiсть, що Ваша Ексцепленцiя обняли владу в Карпатськiй Українi. Уважаемо премудрим зарядженням Божого Провидiння, що Вас вибрало на провiдника народовi Закарпаття. Тому народовi потреба й апостольської любови священника i мудрого проводу педагога, який би й його виховував. Такого апостола, християнського педагога дав тому народовi, дав нам усiм Всешишнiй у Вашiй особi. Зо страхом Господнiм i встремуючи нераз вiддих, слiдимо за кожним Ва-

шим кроком, свідомі небезпек, якими Ви з усіх сторін оточені, і безконачно важкого Вашого завдання.

Пересилаючи Вам найщиріші мої побажання, запевняю Вас про щоденні мої молитви за Вашу Ексцеленцію і за підданих Вашій владі наших братів за Карпатами. Нехай Всешишній веде Ваши кроки і нехай наповняє Вас Божою премудрістю з неба, щоб Ви змогли повірений Вам нарід допrowadити до повної свободи і всестороннього добробуту.

Прийміть вискази моєї найвищої пошани

АНДРЕЙ, Митрополит.

Подібні заяви надходили звідусель, від різних організацій і поодиноких осіб, де тільки доля кинула їх. Дух соборності, дух боротьби за волю України затер у що важливу хвилину усі непорозуміння й різниці на тлі релігійнім чи політично-партийнім. Віримо, що так само буде і в майбутнім змагу за волю України, коли прийде слушний час. В УПА не було тих різниць, там боролися поруч себе націоналісти, демократи і безпартійні, католики і православні, усі були собі друзями і братами, бо всі вони боролися за ту саму велику ідею – Вільну Україну!

ДОПОМОГОВА АКЦІЯ

Перші хвилини ентузіазму і радості із своєї державності скоро минули, і прийшли будні державного будівництва, а з ними і всі клоноти і труднощі, на які натрапляла молода держава. Не було вишколеного адміністраційного апарату, треба було шукати розв'язки багатьох справ щоденного життя країни і думати про її оборону перед зовнішніми ворогами. Найдошкульніше відчувався брак фінансів, без яких не може існувати жадна держава. Українське громадянство не сміло допустити до того, щоби молода держава завалилася через брак грошей. Це був би великий удар по наших державницьких змаганнях, це був би сильний аргумент по всі часи для наших ворогів. Фінанси мусіло дати українське громадянство.

Тому Центральна Українська Національна Рада видала 10 жовтня 1939 року відозву "До всіх українців на рідних землях і в розсіянні сущих!", в якій вказано на різні труднощі, з якими зустрічається молода українська держава на Закарпатті, а особливо на брак фінансових засобів, бо коли навіть великі і багаті держави мають фінансові клопоти і затягають позички, то тим більше потребує матеріальної піддержки молода і невелика карпатська держава. ЦУНР зверталася з проханням, щоби кожний українець оподаткував себе добровільно на діло розбудови Карпатської держави, і щоби цей національний податок виносив пів відсотка річного заробітку. Уряд Карпатської України піддержав цей заклик

і видав від себе подібне звернення. Українська преса передрукувала ці заклики, з теплими коментарями від себе, а українське громадянство відгукнулося щедро і широко. Вже 26 лютого 1939 р. "Нова Свобода" в Хусті почала друкувати сотні імен платників національного податку. Першими вплатили податок прем'єр о. Августин Волошин і міністер Юліан Ревай, які зложили по 5.000 корон. Особливо видатною була допомога від української еміграції в ЗСА і в Канаді. Канадійські українці започаткували були на широку скалу збірку пшениці під кличем "Паска для Карпатської України", але на жаль дальші події не дали докінчити цю акцію.

В Америці діяли в тім напрямі різні організації, з яких особливо активними були – Організація Державного Відродження України, Комітет Оборони Карпатської України, Об'єднані Українські Організації Америки, Український Народний Союз. Вони вислали до Європи д-ра Луку Мишугу, колишнього дипломата Західної України, для ведення дипломатичної акції в обороні Закарпаття. Організація Державного Відродження України була найбільше активною, вона закупила дім в Хусті для мистецьких одиниць, вона посыпала значні грошові суми і вислава 400.000 штук одяжі і взуття. Українці в ЧСР, у Франції, а навіть на Зеленім Клині старалися всі по своїй спроможності допомогти своїм братам закарпатцям. Особливо зворушливими були пожертви від шкільної дітвори і від українських вояків, що служили в чеській армії.

ВИБОРИ ДО КАРПАТСЬКОГО СОЙМУ

Дев'ятнадцять років тривала затяжна боротьба закарпатських українців за зреалізовання їх прав, загварантованих міжнароднім договором і конституцією чехословацької держави. Тільки під пресією зовнішніх обставин поступився чехословацький уряд і згодився надати Закарпаттю автономію; 22.11.38 чеський парламент змінив конституцію в тім напрямі, що перетворив ЧСР на федеративну республіку.

Чаючи широкі повновласті аж до скликання першого Сойму, уряд Карпатської України видав розпорядження про називу країни, яка від 30 грудня 1938 р. мала називатися офіційно – Карпатська Україна. Міністерство Внутрішніх справ видало 12 січня 1939 р. розпорядження про розписання виборів до першого Сойму Карпатської України, які мали відбуватися 12 лютого 1939 року. З огляду на зближаючіся вибори, засновано в січні 1939 р. нову політичну партію "Українське Національне Об'єднання", яка зголосила свою участь у виборах.

Розписання виборів привітала українська преса і усе громадянство з великим вдоволенням, бо за них, за демократичне народоправство боролися закарпатці 19 років. Прийшов кінець виборчим шахрайствам, пере-

купству, обманству і брехні, українські виборці мали віддати свої голоси свободно, на своїх політичних провідників, які бажають ім добра і будуть боронити їхні інтереси. Усі відчули стихійно, що зближається важлива подія в історії їхньої землі, і що від сьогодні сам народ буде рішати про свою долю, без чужих "опікунів". Відомий поет Василь Греджа-Донський писав з тієї нагоди: "Сьогодні український народ під зеленими Карпатами скидає тисячолітнє ярмо, яке наклали на нього гнобителі. Пориває пута і виходить на широкий шлях, де гріє ясне Сонце Золотої Волі."

Участь населення у виборах була імпсантна, на 284.000 управнених до голосування віддало свої голоси 263.000, що становить 92 відсотки. Всі поголовно голосували за УНО, яке одержало 243.000, а інші 19.600 голосів. Листа УНО вийшла повною перемогою, на неї голосували теж національні меншини, як жиди, румуни, чехи, за віймком мадярів і німців, які тримали спільний протиукраїнський фронт. Українське населення дало доказ, що воно є зацікавлене своєю долею, що воно бажає дати підтримку своєму урядові. Це була тверда відповідь усім ворожим апетитам на що частину української землі, і в цім є велике історичне значення виборів до першого Сейму Карпатської України.

(Далі буде)

* * * * *

Юрій Одлиця

ПРО НАШУ БАЙДУЖНІСТЬ

Дуже часто на запит: "А чому ж це Ви, пане добродію чи сусіде не були вчора на національному українському святі?" На це можна почути відповідь - "Та знаєте... я не знав", або "та мені надокучили оті добровільні датки". А коли зауважите, що датки д о б р о в і л ь н і, а от гарну доповідь, концерт, деклямації варто б послухати, то можете почути відвертішу відповідь: "Та знаєте... воно мені байдуже".

А байдужність - це такий душевний стан людини, при якому вона цілком нічим не цікавиться. Це ознака глибокого духового занепаду, фізичного і розумового знесилення - вичерпання. Байдужність це не тільки смертельна хвороба поодинокі душі, а це смертельна небезпека нормального розвитку сім'ї-родини, коли батьки байдужі до виховання власних дітей. Велика небезпека для середовища, організації чи громади, коли її члени байдужіють до своїх власних громадських справ, до тих обов'язків, які добровільно взяли на себе.

Байдужість – це загроза загибелі цілої нації чи держави. Бо байдужість залишає відкриту дорогу, голе, нічим не засіяне поле, поле для діяльності різних злих сил, що не знаходячи ніякого спротиву, буйно процвітають. Проти байдужності треба боротися всіма силами, бо вона оглулює людину. "Глупому все байдуже!" – говорить наша проповідка. До байдужости ведуть н. пр. перенасиченість жахами і жорстокостями в кіні чи телевізії, переобтяженість сенсаціями у газетах і журналах, а головне, що ніхто не бореться з тими проявами – ні духовництво, ні письменники і вчителі, ані урядові чинники. А це створює байдужість до самих жахіть, та щоразу збільшує злочинність.

Надмірна захопленість матеріальним добробутом теж забирає у людини дорогий час, що призначений на духовне удосконалення. В гонитві за матеріальним забуваємо і тратимо духовне, а за цим уже самі приходять інші наслідки байдужності, прим. лінівство, заздрість і т.п. Навіть таке "невинне" як спізнення, теж шкодить нам в наслідок байдужости. Так наприклад байдужість стала в допомозі лише декільком тисячам большевиків захопити владу над мільйонами народу. Саме байдужість перевтомленого війною люду та розгубленість провідників численних партій та ще деякі причини допомоги большевикам узурпувати і зброяю закріпити за собою владу в імперії. Цікаво, чи не на це саме розраховані сьогоднішні безконечні штрайки?

Як бачимо, байдужість породжує цілу низку шкідливих, а то й злочинних якостей у людині, таких як – а) лінівство, а з нього і нездатність до постійного, довгого і послідовного зусилля. А це дуже шкодить громадській та міжорганізаційній солідарності, політично-творчій праці, нищить дисципліну, послух та здатність до самопосвяти. б) заздрість – "чому це він, а не я?" "Як не так, як я хочу, то хай не буде ніяк!". Або – "як у мене корова здохла, то нехай здохне і в сусіда!" і т.д. в) ненависть, коли вона походить із заздрості і спрямована на більшого свого. І коли ненависть може бути виправдана, умотивована, справедлива, то заздрість – ніколи. Бо чуже щастя чи успіх нікому не шкодить. Байдужість врешті – це непримирений ворог жертвенності і самопосвяти.

Тому то еспанський філософ Де Унамуно з усією категоричністю заявляє – "Нічого не дозволяйте і нічого не пропускайте, коли ви з чимсь не погоджуєтесь! Ніколи не знизуїте плечима перед ідеями інших. Той, хто підробляється під інших, перестає бути самим собою, але, не маючи можливості зробитися цілковите тими іншими, стає просто – нічим". А найвищим ідеалом кожної української людини, а в першу чергу політичного емігранта – мусить бути жертвенна праця для визволення України з того рабства, в якому вона тепер перебуває.

Коли говоримо про жертвенність, то маємо на думці велику долиність

відданості своєму ідеалові, вияв любови до близького, до батьківщини, до своєї мови, до свободи і землі своєї, політої потом і кров'ю. Коли знаємо, що без жертвенности неможливий взагалі ніякий розвиток народів, позбавлених своєї держави, тоді стає нам зрозумілою оғла подиву гідна жертовність декотрих пенсіонерів на Катедру Українопідівства в Австралії. Ота жертовна посвята провідників, жертовність на Визвольний Фонд і т.п.

Світової слави історик і президент УНР, проф. Михайло Грушевський у свій час говорив: "Кожний з вас і нас рад би був для себе і дітей своїх стати членами вільної нації – Суверенної Української Держави. Але в право на неї треба вкупитись. Одні вкуплюються, жертвуючи свою кров, інші свою творчу національну працю. Вам доведеться робити то, уділяючи все можливе з вашого заробітку. Віддайте ж не отягаючись і не відкладаючи на інший час все, що можете для рятування української людності від вимерття, української культури від загибелі, а української молоді від занепаду!"

Сьогодні ми не маємо права бути байдужими спостерігачами того, як ворог знищується з братів і сестер наших, нашого народу. Як москаль нищить і обкрадає нашу мову і культуру, як привласнює наших композиторів, мальярів, винахідників, і не моргнувиши оком, хизується ними, як своїми перед світом. Не маємо права спокійно спати, коли ворог в Україні нищить оборонців народу, борців за правду – В. Мороза, Ю. Іллєвича, Осадчого, Світличного, Караванського і сотки інших та мільйони нашого рідного народу.

Борімось проти нашої байдужості, як проти ворога нашого. Во багато жертв зложив наш народ, обороняючи землю свою. Багато крові пролив, обороняючи волю, добро і правду для себе і для усего людства. Сьогодні вже у весь світ знає, що боротьба нашого народу за волю України і її незалежність є справедлива. Во це наше природне право і наш святий обов'язок. Український народ здобував і зберіг власну державу на своїй, з правіку Богом нам даній землі. Український націоналізм боронить право своєї нації на відвічну власну землю, волю і державу.

Тому, відзначаючи свої державні свята, ювілеї історичних подій, та річниці поляглих героїв, – ми виявляємо любов до України! Патріотизм це і є любов до близького, до своєї нації, до батьківщини! Все це настільки важливе, що його треба пригадувати усім членам нації. Старшим, щоб не забували, а молоді, щоб виховувалася. Будьмо свідомими і активними та жертвеними українцями! Станьмо всі як один за своє природне право – бути господарем на своїй землі!

ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Акція збірки на Фонд Оборони України, започаткована на Другому З'їзді Світового Українського Визвольного Фронту 30–31 жовтня 1973 року, є нашою перманентною збіркою. Її метою є зібрати відповідні до великих потреб і вимог української визвольної справи грошові фонди та віддати їх на побудову тривалої фінансової бази для розгорнення праці для оборони і визволення України на всіх відтинках, у всіх її виявах і в кожному напрямі. ФОУ призначений головно на фінансування міронприємств спрямованих в Україну.

В Обіжнику СУВФ ч. 13. з 5.IX.1975 р. був поданий загальний підсумок збіркової акції ФОУ за станом на кінець м. серпня того року в 9 країнах нашого поселення. На той час вся зібрана й декларована сума виносила кругло 508.000 дол. До половини лютого 1976 року ця сума піднеслася до кругло 520.000 дол., тобто за майже пів року ми спромоглися зібрати всього 12.000 долярів. Коли до того додати, що в збіркову акцію включилися досі всього ок. 3.900 осіб і ок. 290 клітин ОУВФ, то матимемо образ, який ніяк не може теж і нам самим заімпонувати, бо подані цифри далеко не є показником нашої сили, наших можливостей і спроможностей. Як бачимо, по першому спалаху й ентузіазмі 1974 року настав загальний спад і колеса збіркової акції почали замітно сповільнювати свої обороти. Могло б це виглядати на спалах солом'яного вогню, але ми знаємо з досвіду довгих десятиріч, що така поставка ніколи не була і не є характеристичною для тисячів і десяток тисяч нашого членства – великого круга прихильників У.В.Фронту. Члени УВФ завжди йшли і йдуть шляхом праці, змагу, боротьби і найвищої жертовності, це є люди витривалого маршу та довгого відхиу. Це є ті високі прикмети, якими ми завжди вирізнялися в минулому – в найтяжчих часах, і тепер, серед українського народу і серед всієї громади. Довгі роки життя на чужині могли дещо послабити нашу поставу, однак не настільки, щоб ми не змогли осiąгнути поставлену перед собою мету і виконати взяті на себе завдання.

Як досі, чимало наших членів склали свої датки на ФОУ в сумі по 1.000 дол. чи 500, а найбільше по 100. Деякі зобов'язалися поновлювати свій даток щороку. --Але є багато таких, які жертвували на ту ціль всього 10 чи 20 долярів. Однак найбільше є таких, які не дали ані ю декларували на ФОУ нічого. І це якраз є те слабе місце в нас, у яке ми всі тепер мусимо рішуче вдарити. Коли ми кажемо, що "настало пора серйозно і пляново скріпити і поширити акцію розбудови ФОУ", то на самперед маємо на увазі необхідність втягнути у збіркову акцію всіх без винятку наших членів і симпатиків, та всі клітини ОУВФ і сприяючих нам організацій.

Це невідкладне завдання лежить на всіх проводах ОУВФ у всіх країнах. Коли допильнуємо справи якслід, тоді зможемо до кінця 1976 року осягнути або й перевищити запляновану в 1973 р. суму одного мільйона доларів.

Ще раз і ще раз повторюємо і наголошуємо наше давніше ствердження, що "Остаточний вислід акції ФОУ буде яскравим і вірним показником вартості нашої Організації, вартості кожної клітини і кожного члена ОУВФ".

Рік 1976-ий є присвячений пам'яті Симона Петлюри і великого українського Каменяра Івана Франка. Нехай же ж не будуть для нас порожнім звуком слова Франка, заповіт його життєвої постави: "Кожний думай, що на тобі мільйонів стан стоїть, що за долю мільйонів мусиш дати ТИ одвіт!"

Від нас усіх залежить, чи з піднесеним чолом зможемо зачитувати ті слова при кінці цього Франкового Року.

За Президію С У В Ф :

Д-р Р. Малащук

Інж. В. Безхлібник

Голова

секретар

* * * * *

БЛИЗЬКОСХІДНИЙ ВУЛЬКАН

(вл) Середній або Близький Схід був від найдавніших часів тереном безустанних воєн, підбоїв, інвазій та окупацій одних народів другими. Це є важливий стратегічний і геополітичний центр, там перехрещуються торговельні і комунікаційні шляхи трьох континентів – Європи, Азії і Африки, а в новійших часах його питома вага зросла з огляду на багаті родовища нафти. А для нас християн він має особливо атракційно притягаючу силу, бо там є Свята Земля, там народився, навчав і вмер на хресті наш Божественний Спаситель.

В старинних часах існувала там імперія ассирійська і вавилонська; цар Навуходонозор здобув був Палестину, зруйнував єрусалимський храм, а жидів вивіз у Вавилон – вавилонська неволя – "на ріках вавилонських, там ми сиділи і плакали". Опісля прийшли римляни в часах народження Христа, а по упадку римської імперії зайняли ті землі турки – Сельюки. В XII ст. почалися хрестоносні походи, щоби визволити Святу Землю з-під панування іеврійських, однак не увінчалися успіхом.

До кінця Першої світової війни Палестина була під турецькою окупа-

цією, а після упадку османської імперії, Ліга Націй віддала протекторат над Палестиною Англії. Такий стан тривав до 1948 року, коли постала держава Ізраїль. З того часу почалися збройні сутички між жидами і арабами. Непорозуміння існували від давна, у жидів була засада – "продавай арабові все, тільки не землю, не купуй в араба нічого, тільки землю", але доки там була третя сила, вона тримала в карбах ворогуючі сторони. З хвилиною, як не стало тої сили, вибухли накипілі пристрасті з питомим східнім народам фанатизмом, які спричинили 3 війни – в 1956, 1967 і 1973 роках.

Близький Схід є далі в стані постійного кипіння – терористичні акти ПЛО (Ліга для Визволення Палестини), відплатні повітряні акції жидів, бомбардування таборів палестинських повстанців – пригадують кожночасно про неполагоджений арабсько-жидівський конфлікт. Теперішній стан це тільки збройна передишка, обі сторони далі зброяться і леда іскра може запалити новий пожар. Останньо Ізраїль подав офіційно до відома, що він має 13 атомових бомб. Небезпека нуклеарної війни існує більше зі сторони малих держав, які здобули атомову зброю, як від великих суперпотуг. Є очевидним, що Ізраїль припертгий до муру, ужис атомову зброю, як останню дошку рятунку, потопаючий хапається і за бритву. Вправді Сінайський пакт між Ізраїлем і Єгиптом приніс деяке відпруження, але це є ліквідація конфлікту. У жидів є поговірка – "що за бізнес ми зробили, ми віддали Єгиптові кавалок території, а вони дали нам кавалок миру".

Другою важливою проблемою на Близькому Сході є домашня війна в Лівані між християнами і музулманами, яка триває вже близько року і забрала тисячі жертв з одної і другої сторони. На Близькому Сході переважають інтереси ЗСА і ССР, хто панує на Близькому Сході, той контролює Суецький канал і Перську затоку, отже виїзд на Індійський океан, а найважливіше це арабська нафта, без якої не може працювати індустрія, транспорт і взагалі економічне життя високорозвинених промислових країн світу. Передсмак того відчули Європа, Англія та інші зими 1973 року, коли араби наложили нафтovе ембарго на ті країни, що помагали чи симпатизували з Ізраїлем в останній арабсько-жидівській війні.

Напруженні арабсько-жидівські відносини відтяжує дещо брак згоди і єдності в арабському таборі. Сирія і Єгипет обвинувачують себе взаємно о втручування в домашню війну в Лівані. Сирія твердить, що Єгипет зрадив арабську справу, заключуючи з Ізраїлем Сінайський пакт, чим виелімінував себе з арабсько-жидівського конфлікту. Сирія творить течію "цивільний фронт" з Іраком, Йорданією, ПЛО, і Ліваном. ЗСА в час президентських виборів воліли би спокійний Близький Схід, рівно ж ССР вже війну передишку в цім році, щоби не наражуватися на свіжий

конфлікт з Америкою, з якою має контракт на доставу великої кількості пшениці та інших артикулів.

Справами Близького Сходу заінтересувався останньо і Ватикан, який старається бути медіатором в арабсько-жидівськім спорі і довести до полагодження конфлікту. Є деякі познаки, що ватиканська дипломатія улягла деяким змінам у відношенні до комунізму. На конференції італійських єпископів винесено рішення, що не можна бути рівночасно добрим християнином і комуністом. Такої відважної мови ми вже давно не чули в клерикальних колах Італії. Це нагадує нам часи папи Пія XII, який викляв був комунізм в 1949 році. Причиною звороту папської політики є зрост комунізму в Італії, який здобув одну третю голосів у червні минулого року, в муніципальних виборах у всіх містах Італії, за виїмком Риму і Палерма.

Виглядає, що Ватикан, не зважаючи на свою просоветську політику і загравання з московськими большевиками, не хотів би мати комуністичний уряд в Італії. А може це є генеральний відворот з фальшивих позицій на правильні. Найближче майбутнє покаже чи наші припущення правильні, бо легко віримо в то, чого бажаємо.

* * * * *

Почці : Русін

"УКРАЇНСЬКЕ" ПОСОЛЬСТВО ДО БРАТИВ-ЛЯХІВ (Вісник)

Напередодні 1-го листопада рада "почцівих русінуф" зібралася у Чіка'го і урадила – вислати до братів-поляків делегацію.

Проблема дуже важлива: чи не краще замість демонстрацій поладнати проблему Львова мирно, як наказує польська рація.

І так з нагоди приїзду колишнього бурмістра Львова, а тепер польського президента в екзилі, п. Островського, до поляків прибула руська депутатія (не мішати з нашими старорусинами та карпаторосами). В склад тої делегації "почцівих русінуф" входили: найпочесніший з почесних, староємігрантський хронічний ювіліят, Стіф Гусопась, засновник русько-польської приязни, двійковий діяч, Пурулак, генеральний писарчук, шляхціц загродови, Гродиський, езуїтський Марикусь з Льойолі, "майор" Струханівский, Дивізіон-генерал Стак-Ніцький і файфендекель не-Сторук:

Депутатів прийняли і частували "виборовою" та "жубруфкою".

Презес Гусопась прорік:

— Чодом б'ємо перед ясновельможним паном президентом і вельможними панами, нашими приятелями, шляхетними покровителями.

Колишній бурмістр Львова, п. Острівський, привітав делегацію дуже сердечно:

— Як се маш, почціви і вєрни Щепанку, сервус Павелку, вітай Орестечку і Стасю! Барз файнє, же паментаце о своїм обивательськім обов'йонзку і вєрносці до нашої спульнай ойчизни Польські. Яка больончка приводить вас до нас? Ми вам усе полагодимо за то, жесте такі файні обивателе.

— Єще раз падам до нужек, — сказав Гродиський. — Ми осміляємося пригадати панам, же приходить наш Листопад, і фурт пригадує нам добре часи . . .

— А, то файнє, же не забуваєте, як то мусілисъте віддати нам кохани наш Львув, а ми не забуваєм, жесьте нам помогли звитяжити под Грунвальдом, а потім под Відњом з козаками. Але не можемо вам забути той кави, же ваш Кульчицький нам так спритно звудив, і наш круль Собеський не мав ніц привести своїй Марисенце . . . Але даруємо вам то, босьте нам із Замосця помогли зробити цуд над Віслом . . .

— Так, найяснейше пане президенте, — сказав Пурулак, — але у Львові ваш французький Галлэр . . .

— Ах, дайте нам спокій зі Львовом, пане дзею . . .

— Овшем, дамо вам спокій, але дайте нам хоць Замарстинів . . .

— О, що то — то не! В Замарстинові прецінь наше польське дзеці, наше орлента, кохане бацярже . . . Де ж ми їх подіємо, пане дзею Стасю?

А езуїтський Марикусь тоненьким голосочком попросив:

— Так дайте нам тоді лише гору св. Юра або Богданівку, бо де ж ми будемо молитись за спасеніє насвятішого отця і святу столицю — Рим? Або дайте нам хоць Підзамче, бо де подіємо наш уряд, наше НТШ?

— Голя, голя, пане дзею! Цо то — то юж забагато! Я, шляхціц з дзядапрадзяда — дзяд Острівський з Острогу, шляхціц на львівський заг'родзє, рувні бил воеводзє — свого від віків польського Львова не віддам нікому ані кавальчика! Жеби вас, упартих русінуф, пустити до Львова? Ха, ха, ха! А то була би гранда! Ви би мені знову нарobili галабурди і маніфестації на пляцу Сокола, я, хоць шляхетни і горонови чловек, мусів би вас замикати в Бригідках чи на Батореґо і задурно годувати або уланами паніфікувати чи до Берези Картускей на цвіченя висилати і там . . . але що тут говорити, пане дзею. Шкода гадаць!

— Що ж нам робити? — спитав двійкар Пурулак. — Чи маємо йти до старшого брата? Бо він нас запрошує й обіцяє . . .

— О, почціви людку! — відізвався генерал Токаж з Токажева. — Чи

вам так було пуд крильцем нашого оржелка? Чи не ліпші були Бригідки чи Свенти Кржиж, як Луб'янка, Воркута чи Колима? Чи не шляхетніший був Костек Берацький, як Хрушов? Чи не ліпший Перацький, як Берія?

— То можебісьте нам дали Зарваницю? — сказав ісусовець Марикусь тихим голоском.

— А я, — мовив Гусопась, — прошу дати нам наш Борщів, бо, як згадаю, слинка тече . . .

— Ах, ви, сентиментальні русини, — сказав Токарж. — Борщу вам хочеться. Ну то добре. Дозволяємо вам варити собі той ваш борщ, але в польськім Борщове.

— Ваші просьби недоречні пане дзяю, — сказав президент Острівський, — бо ви, як польські обивателі, повинні вивчати моє орендзе, і Польонії, і присяги польських комбатантутф, же землі всходнє, те въоскі і мяста, на чолі зі Львовом, то рдзенне польське земі, і баста! То прецінь ест пшедмурже католіцкего, польського християнства і польськай культури!

Посумніли "почціві русини". Але президент прорік їм на потіху:

— Не сумуйте, вірні приятелі, а приходити, як звичайно, на наші акалемії, на свята неподлеглосці. А свої панакиди-свята залишіть, бо то лупо святкувати річниці своєї поразки, як то ви робите. Аж дивно, що ви так любите річниці своїх програвних битв чи упадку вашої держави. Завжди чогось згадуєте, як не Берестечко, то Крути, Базар чи Броди . . .

Ліпше святкуйте разом з нами Грунвалльд, Цуд над Віслов чи Монте Касіно . . .

— А я маю ідею, — сказав Стах з Личакова — Може б ми так нашу дівізію "Галичина" злучили з вашою "Карпацков бригадов"? Ми прифалюєм до вас, злучимося і будемо разом альянтскими ветеранами . . .

— Хе, хе, хе! — засміявся генерал Токарж. — А як ми замажемо то, як ви нас лутили під час варшавского повстання? Ге, пане дзяю?

— Таж то не ми вас лутили, а власовці, — заперечив Стах.

— Ге, ге, власовці, кажете? А Власов не українець?

— Панове обивателю, — закінчив розмови президент Острівський. — Зробіть наперед порядок з вашими бандерофцами, тоді будемо далі бала-каць. А тепер чесьць і чолем, пшияителі, і довідzenia!

— Дякуем вам за потіху, пане президенте, — сказав Гусопась, — За поради б'єм чолом, і запевняємо вас, же залишаємося вашими вірними приятелями. А як треба буде, то знов зробимо вам "Цуд над Віслов" чи Монте Касіно.

— Чолем!

— До відзеня!

Сп. Радіон

УКРАЇНСЬКИ ВІДАННЯ В АВСТРАЛІЇ

Бібліографія книжкових видань

1949 – 1974

ДОПОВНЕННЯ ДО СТАТТІ С. ГРИГОРЦІВА

"Українські Літератори в Австралії"

("Н. Ф." 2.6.1975)

Русальський Володимир. Після облоги міста, новелі. В-во "Світ", Аделаїда, 1951, 63ст.

"Комунізм у дійсності", (брошура). Видання Української Інформаційної Служби в Аделаїді, Аделаїда, 1951, 64 ст.

Вакуленко П. В джунглях Нової Гвінеї, нарис. В-во "Єдність", Аделаїда, 1952, 78 ст.

Чуб Дмитро. Це трапилося в Австралії, оповідання. 1954, 64 ст.

"Союз Українок Австралії", нарис. (В-во) СУА, Сідней. 1953, 15 ст.

Рибчин Іван. Павло Богацький, біографічний нарис. В-во "Слово", Сідней 1953, 15 ст.

Сильвестр (Степан Гаєвський), архиєпископ. УЛІЦ і партії на Батьківщині, нарис., 1953, 16 ст.

Радіон Степан. Новий похід, оповідання. В-во "Єдність", Аделаїда, 1954, 60 ст.

Чуб Дмитро. Вовчена, оповідання. В-во "Ластівка", Аделаїда – Мельборн, 1954, 16 ст.

Стоцький Іван. Потолочені хліба, коротенькі оповідання. В-во "Вільна Думка", Сідней, 1954, 64 ст.

"Новий обрій", альманах ч.1. В-во "Ластівка", Аделаїда – Мельборн, 1954, 128 ст.

Охріменко В. Уляна. В-во "Комета", Мельборн, 1954, 32 ст.

"Православний Молитовник". (В-во) Консисторія УАПЦ в Австралії, 1955, 32 ст.

Охріменко, В. Три сни. В-во "Комета", 1955, 47 ст.

Вакуленко П. Весела кукабара, оповідання. В-во "Ластівка", Аделаїда – Мельборн, 1955, 12 ст.

Охріменко В. Удова, верлібр. В-во "Комета", Мельборн, 1955, 31 ст.

Зибачинський О. Свободарність, науковий нарис. (В-во) "На чужині", Сідней, 1955, 81 ст.

Радіон Степан. Микола Береза, оповідання. В-во "Українська Висилкова Книгарня в Австралії", Мельборн, 1956, 64 ст.

Лесний Сергей, (д-р С. Парамонов). Пересмотр основ историй Слав'ян с 3 картами. (Накладом автора). Типография "Омега Пресс", Мельбурн, 1956, 137 ст.

Сильвестр (Степан Гаевський), архиеп. Іван Франко: Основні ознаки творчості, нарис. В-во (нема). Франківський Комітет при СУОА, Мельбурн, 1956, 16 ст.

"Життєпис Архієпископа Сильвестра", нарис. В-во (нема). Консисторія УАПЦ в Австралії і Новій Зеландії, Мельбурн, 1956, 24 ст.

Онуфрієнко Василь. Сталін у пеклі, поема .В-во І.Ігнатова, Мельбурн, 1956, 64 ст.

Далека Л. (Галина Чорнобицька). Легіт і бризи, поезії. В-во "Ластівка", Аделаїда – Мельбурн, 1957, 62 ст.

Охріменко В. У тридцять нежонатий і в сорок небагатий, п'еса. В-во "Комета", Мельбурн, 1957, 30 ст.

Дейко М. Оля Перевизниківна, дит. п'еса. В-во "Ластівка", Аделаїда – Мельбурн, 1957, 40 ст.

Сібо В. Літаючі самоцвіти, оповідання. В-во "Ластівка". Аделаїда – Мельбурн, 1957, 64 ст.

Пеленський Євген. Економіка дорожніх робіт. (студія Англ. мовою). В-во (нема). Департамент Нової Південної Валії, Сідней, 1957, 250 ст.

"На шляху до єдиної УАПЦ на чужині", розвідка. В-во (нема). Консисторія УАПЦ в Австралії, Сідней – Мельбурн, 1957, 12 ст.

Гаевська-Денес Лідія. Казки та оповідання. В-во Б. Ігнатова, Мельбурн, 1958, 43 ст.

Сильвестр (Степан Гаевський), архиеп. Берестейська Унія 1596, розвідка. Накладом автора, Мельбурн, 1960, 15 ст.

"Новий обрій", альманах, ч. 2. В-во "Ластівка", Аделаїда – Мельбурн, 1960, 239 ст.

"Співи для ходів зі Служб Божих". (Накладом) Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії і Новій Зеландії, Мельбурн, 1960, 32 ст.

Сірко Іванна. Голос крові, роман. В-во "Ластівка", Мельбурн – Аделаїда, 1961, 266 ст.

Онуфрієнко Василь . Симон Петлюра, поема. В-во Б. Ігнатова, Мельбурн, 1961, 35 ст.

"Українці в Австралії, збірник матеріалів до історії поселення українців в Австралії. Вилання "Союзу Українських Організацій Австралії", редакція НГШЛ, Мельбурн, 1966, 862 ст.

"Новий обрій", альманах ч. 3 .В-во "Ластівка", Аделаїда – Мельбурн, 1967, 180 ст.

Прашко Іван, єпископ, Воскресна Утреня (В-во) "Катедральна парафія УКЦеркви". Мельбурн, 1968, 32 ст.

Гіммельрейх Кость. Політичні принципи І. Н. Багряного, нарис. (В-во Осередок УРДП в Мельборні, 1968, 27 ст.

Когут Зоя. Культурні арабески, поезія і проза (сатира). В-во "Просвіта", Мельборн, 1969, 122 ст.

"У мандри", збірник українських пісень для пластової мелодії. Накладом Крайової Пластової Старшини, Мельборн – Аделаїда, Австралія, 1970, 163 ст.

"Божественна Літургія" во святих отця нашого Йоана Золотоустого, (Самойлки). (Видання) Ап. Екзархату для українців в Австралії. Новий Зеландії і Океанії, Мельборн, 1971, 58 ст.

Лазорський Микола. Світлотіні, (Збірка історичних нарисів, оповідань, статей, спогадів) 1949 – 1969. (В-во "Просвіта", Мельборн). Об'єднання Українських Письменників "Слово", Австралійська Філія, Мельбурн, 1973, 400 ст.

о. Ігор Шпитковський. Подорож до 5 островів – країн, нотатки з подорожі. Видання "Вістей з Квінсленду", Брізben, Австралія, 1973, 33 ст.

о. Ігор Шпитковський. Українці в Папуа Новій Гвінеї, враження з поїздок по Папуа Новій Гвінеї. Видання "Вістей з Квінсленду", Брізben, Австралія, 1973, 25 ст.

КНИЖКИ АВСТРАЛІЙСЬКИХ АВТОРІВ ВІДАНІ ПОЗА АВСТРАЛІЄЮ

Винницька І. (Прена Пеленська). Музика, повість. В-во М. Левицюка, Буенос-Айрес, 1954, 221 ст.

Андріенко О. В пошуках правди, нарис. В-во "Перемога" Аделаїда, 1954, 100 ст.

Наріжна І. Як Панас на узлісся кізку пас, казка. В-во "ОНДІІ", Аделаїда", 1956, 15 ст.

Чуб Дмитро (Нитченко). В лісах під В'язьмою, спогади – репортаж. В-во "Дніпровська Хвиля", Мюнхен, 1958, 103 ст.

Одлига Юрій. Катруся, оповідання. (В-во, місце і рік не подано), 114 ст.

Зибачинський Орест. Інтегральна революція, студія. Накладом автора, Мюнхен, 1960, 342 ст.

Лазорський Микола. Гетьман Кирило Розумовський, роман. В-во "Дніпровська Хвиля", Мюнхен, 1961, 752 ст.

Параманов С. Звідки ми, чиї ми діти, іст. нарис. (В-ва нема) Вінніпег, 1963, 118 ст.

Чуб Дмитро (Нитченко). Живий Шевченко, нарис. В-во "Дніпровська Хвиля", Мюнхен – Мельборн, 1963, 114 ст.

Домазар Сергій. Замок над Водою, повість. Накладом автора, Мюнхен, 1964, 260 ст.

- Дейко Марія. Волошки, читанка. В-во "Рідна мова", Лондон, 1964, 148 ст.
- Лазорський Микола. Степова квітка, роман. В-во "Дніпрова Хвиля", Мюнхен, 1965, 364 ст.
- Дейко Марія. Рідний край, читанка для 3-тої класи. В-во "Рідна мова", Лондон, 1965, 160 ст.
- Рибчин Іван. Геопсихічні реакції і вдача українця. В-во "Дніпрова Хвиля", Мюнхен, 1966, 35 ст.
- Стоцький Іван. Клепачівський рейд, повіст. (В-во) Центральна Управа Спілки Української Молоді, Брюссель, 1968, 180 ст.
- Дейко Марія. Євшан Зілля, читанка для 4-тої класи. В-во "Рідна мова", Лондон, 1968, 208 ст.
- Лазорський Микола. Патріот, історичне оповідання. В-во "Дніпрова Хвиля", Мюнхен, 1969, 309 ст.
- Дейко Марія. Рідне слово, читанка. В-во "Рідна мова", Лондон, 1969, 116 ст.
- Дейко Марія. Про що тирса шелестіла, читанка для 5-тої класи. В-во "Рідна мова", Лондон, 1969, 248 ст.
- Галина Чорнобицька. Забавки, вірші для малят. (В-во) "Нашим дітям", Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, Торонто - Нью-Йорк, Р.Б. 1970, 30 ст.
- Когут Зоя. Кучерявий дим, збірка віршів. В-во Об'єднання Українських Письменників "Слово", Нью-Йорк, 1974, 116 ст.
- Каздоба К. (узьма). Заметений шлях, спогад про хресну дорогу розкуркуленіх. В-во "Інституту Літератури ім. М. Ореста", Мюнхен, 1974, 367 ст.
- !Ебліографія літературних праць і публікацій Степана Радіона. Зладив д-р М. Бойко. В-во ч. 10 Волинський Бібліографічний Центр, США. 1975, 41 ст.

* * * * *

СУМІВСЬКА СТОРИНКА

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ СУМ В МЕЛЬБОРНІ

Ювілейні Загальні Збори Осередку СУМ ім. гетьм. I. Мазепи в Мельбурні відбулися в Українському Народньому Домі в Ессендоні, дня 6-го червня, 1976 р. Число присутніх було більше сто осіб, і коли брати під увагу, що цей рік є 25-тий рік існування Осередку, можна було б сподіватись більшого зацікавлення від загалу членства. Все ж таки задоволяючим фактом була присутність на залі значної кількості молодших членів. Декотрі з них перший раз брали участь в Загальних Зборах.

Після короткого вступного слова голови Осередку, д. Михайла Моравського, збори були офіційно відкриті вибраними дружинниками та юна-

ками з роя "Січових Стрільців", які увійшли з прапорами Осередку, Братства Першої Дивізії Української Національної Армії та Старшого Юнацтва.

Предсідником Ювілейних Зборів був вибраний д. Осип Рожик, який запросив до Почесної Президії Преосв. Владику Кир Івана, д. П. Сороку, керівника драматичного гуртка інж. Я. Гевка, мистецького керівника театру ім. Лисенка п. М. Кліоновського, голову осередку СУМ ім. Степана Бандери в Джілонгу д. Я. Думу та інших представників організацій та почесних членів Осередку.

Після привітів з нагоди Ювілею, Загальні Збори приступили до головної точки – звіти уступаючої управи. Майже всі звіти були широко й детально орієнтовані, і вказували на велику працю вложену членами управи під час дворічної каденції. Прочитані звітів зайняло понад півтора години.

Хоч голова Осередку закрив звітування своїм загальним звітом, тут перше розглянемо те, що він сказав. Під час каденції чотири члени управи зрезигнували через здоров'я чи приватні причини, а одного звільнено з референтури через неактивність та зле відношення до СУМу. Ті функції були покриті ксонтованим двох нових членів до управи. В день Загальних Зборів стан членства Осередку, вчисляючи лише фінансових і активних членів, був разом 197. Під час каденції вписано 65 нових членів.

Згадуючи виховну справу, голова сказав, що ця праця є найтруднішим завданням Осередку. Він сказав, що хоч виховна ділянка пішла впевнено від часу попередніх Загальних Зборів, все ж таки є проблеми, які перешкоджали, перешкаджають, і будуть далішне перешкаджати, якщо родичі не будуть більше цікавитися цією справою.

"Організація СУМ має за мету ежекувати українську молодь у християнському і національному дусі, щоб наша молодь була свідома та ідеїна. Голова сказав, що в течії попередньому модернізму світі теж є чимало трудніша до виконання, бо модерній світ тягне в прогресивний бік. Модерній світ вчить молодь, що важним є матеріалізм, замість впоювати в молодь моральні та етичні засади. Родичі і ми всі повинні зрозуміти, що матеріалізм є дуже небезпечний, і ми є морально зобов'язані його поборювати".

Під час каденції відбулися два літні табори. В 1974/75 році табір "Маківка" відбувся на оселі "Карпати". Учасників в таборі було 134, таке саме число як в попередньому році. В 1975/76 році табір ім. Миколи Павлушкиова відбувся під кличем "За Бога За Україну до Перемоги". Перший раз в нашему таборі таборував Юнацький Доріст. Присутніх в цьому таборі (щебто родичі і доріст) була 36 осіб. Стан цілого табору виносив 168 табориків.

За минулої каденції відбувся Крайовий З'їзд СУМ в Сіднею, в якім взяло участь сім делегатів з Мельборнського Осередку. Наші делегати були добре підготовлені і більшість рішень вийшли від наших пропозицій. Найбільший поступ під час каденції був у культурно-освітній ділянці.

Уступаючий референт д. Дмитро Моравський подав інформації про мистецькі одиниці, які існують при Осередку і репрезентували Осередок протягом останніх двох років, а саме, драматичний гурток, "Загран" (мист. кер. інж. Я. Гевко), танкова група "Верховина" (мист. кер. інж. Н. Моравська), мішаний хор "Черемош" (дир. д. М. Костюк), і оркестра "Трембіта" (мист. кер. д. Р. Хамула), дует под. Віра Гуменна і д. Роман Хамула та тріо юначок Юля, Тереза й Галина Білик.

Гурток українського народного танку до січня 1975 року провадила подруга Стефа Худяк, а від того часу гурток провадить подруга Наташка Моравська. За звітний період танковий гурток пописався численними виступами, як перед українською так і австралійською публікою. На телевізії під час карнавалу "Мумба" 1974, кілька разів на запрошення австралійськими клубами, як напримір "Ротарі Клуб", виїзд до Канберри в травні 1974 р. з Молодечим Катедральним Хором, в листопаді 75 р. в "Даллас Брукс Голл" на концерті призначенному на "Череті для Інституту Сліпих". На Ювілейному Концерті 25-ліття СУМ-у в Австралії і 50-ліття СУМ-у в Україні в місяці жовтні 1975 р. можна було побачити насилдки тяжкої праці танцюристів і їхніх керівників под. Стефи Худяк і под. Наташки Моравської, які помимо своїх родинних обов'язків, як молоді мами ще молодших діточок, присвятили і присвячують багато часу і труду у провадженні танкового гуртка "Верховина". Честь і слава родичам юначок і юнаків, що зрозуміли вартість виховання своїх дітей і культурну вартість танкового мистецтва, посилаючи їх до гуртка; рівно ж належиться признання юначкам і юнакам за їхнє бажання вчитися. Танковий гурток брав участь в різних громадських і сумівських святах, організовано фільмові вечорі і бар-бе-кю з чого дохід іде до каси на потреби мистецьких одиниць. В пляні гуртка в найближчому часі організувати базар і подібного роду речі, щоб принаймі частинно помогти в придбанні стройів. Бажання керівника гуртка є більше зацікавлення і технічна поміч родичів, як що бажаємо бачити більш успішні результати.

В 1974 р. приїхав до Австралії диригент хорів, вже відомий на Європейському і американському континентах, д. Маріян Костюк. Куль-освітній референт відвідав д. М. Костюка і його родину, привітав їх на нашому терені і зразу висловив бажання управи Осередку про можливість провадити сумівський хор. Друг М. Костюк зразу дав свою згоду з малим застереженням – щоб дати йому кілька місяців часу улаштуватися і забезпечити свою родину на новому поселенні. Це рівночасно дало управі

час зорганізувати бажаючих вчитися хорового мистецтва.

В лютому 1975 року розпочався хор. На першу пробу зійшлися понад 40 сумівців. Від того часу деякі відійшли, а певна кількість прибула, так, що хор на сьогоднішній день начисляє понад 50 членів. Вибрано управу хору в такому складі: д. Василь Хамула – староста хору і трьох членів: подруги – Таня Ліщинська, Одарка Іськуй і д. Володимир Калинецький. За згодою всіх членів хор назвало "Черемош".

Хор перше виступив на Ювілейному Відзначенню 50-ліття СУМ в Україні і 25-ліття СУМ в Австралії в жовтні 1975 р. Від того часу почався цілий ряд виступів у "Далас Брукс Голл" на показовому концерті, на громадському концерті Колядок, на Щедрому Вечорі при Катедрі св. апостола Петра і Павла, на Святі Державності, Святі Шевченка, та на жалібній академії в 50-річчя смерті Симона Петлюри.

До кожного виступу хор збагачував свій репертуар все новими піснями. Першу річницю існування хору було відзначено у формі товарищского вечора в квітні 1976, в приміщенні Народного Дому в Ньюпорті.

З початком 1975-го року також була зорганізована оркестра, яка вже виступала при постановах п'еси драматичного гуртка, загомнили музику до виступів танцюального гуртка і виступала разом з хором. Оркестра, "Трембіта", має 11 членів.

Після кілька літної перерви нашого драматичного гуртка "Заграва", з кількох поважних причин, – гурток відновив свою діяльність з початком 1975 р. Було заплановано нову п'есу – "Прому на три дії" "Ресторан біля Парку". 16-го березня 1975 р. відбулася перша проба. Виставу поставлено на сцені Народного Дому – Ессендон 31 серпня 1975 р., а 14-го грудня 1975 р. в Джілонгу і 14-го грудня 1975 р. в Саншайні. В цій п'есі взяли участь 13 осіб.

П'еса була успішною постановкою завдяки мистецькому керівникові гуртка артиста – рижисера інж. Ярослава Гевка, який є добре відомий в цілій Австралії. Члени гуртка доцінюють його високі здібності і за це його люблять і шанують.

Драм-гурток почав працю над новою п'есою–комедія на три дії "Фрі Кантрі", яку плянується поставити з початком місяця серпня в Ессендені.

В пляні гуртка є виїзд з одною із п'ес до Сіднею 14-го серпня 1976 р. і трохи пізніше до Аделайди. В підготовці п'ес дуже багато праці вкладає режисер інж. Я. Гевко.

Всю технічну роботу для сцени виконують самі члени – Драм-гуртка "Заграва".

Уступаючий фінансовий референт д. Степан Лисенко звітував, що за час каденції приходи виносили 21,557.04. Головні позиції розходу були –

розвбудова оселі 3,192.66, видатки на та бори – 2,466.49, і оплата різних заль – 1,316.65. Всі розходи разом виносили на 14,376.59. Стан каси при кінці звітного періоду був 10,366.86.

Уступаючий референт оселі д. В. Палійчук також склав детальний звіт про велику працю пороблену на СУМ оселі "Карпати". Під час каденції добудовано кімнату до будинку таборового шпиталю, побудована нова кухня та пороблені різні інші роботи. Під проводом д. М. Когута підготовано місце на під-табір юнацького доросту, де родичі з маленькими дітьми можуть таборувати. В цю працю д. В. Палійчук та його працівники вложили сотні точно-записаних і звітованих годин.

Після уділення абсолюторії д. Михайло Моравський був вибраний одноголосно головою на наступну каденцію. До Контрольної Комісії були вибрані – д. А. Березнюк – голова, д. В. Палійчук, і д. В. Герчанівський – члени.

Перше засідання нової управи Осередку відбулось 4-го липня. Засідання відкрив голова, який подав свої думки, що до напряму праці нової управи.

"Мусимо при кожній нагоді ставити мету організації СУМ і пам'ятати наше гасло "Бог і Україна", і порушив справу признання нашого Патріярхату, як приклад цієї мети.

Голова пропонував, щоби запрошувати бодай двох членів старшого юнацтва на кожне засідання, щоби юнацтво також цікавилось плянами Осередку.

Голова розподілив функції членам управи в такий спосіб:

д. Михайло Моравський	–	голова
д. Михайло Когут	–	заступник голови, організаційний референт та реф. дружинників
д. Василь Хамула	–	головний виховник
д. Стефан Романів	–	булавний
д. Стефан Лисенко	–	реф. сеніорів
д. Навло Сенів	–	зовнішній секретар
под. Оля Лисенко	–	внутрішня секретарка
д. Дмитро Моравський	–	культ. освітній реф.
д. Дмитро (Дмитрик) Моравський	–	фінанси (книговодство)
д. Петро Цькай	–	фінанси (касієр)
д. Степан Рищак	–	реф. одностроїв
д. Роман Хамула	–	пресовий реф. і зовнішні мов'язки

д. Євген Стефин	-	спортова реф. (голова)
д. Мирон Кучерепа	-	" "
д. Павло Перецинок	-	" "
д. Теодор Шумський	-	реф. оселі

Прес. Реф. СУМ

* * * * *

НАЦІОНАЛЬНИЙ ФОНД

Створення Національного Фонду, як тривалої фінансової бази в Австралії, є справою великої ваги. Ту справу підняла була попередня управа СУОА, за каденції мгра М. Цюрака, був опрацьований Правильник, написано кілька статей в пресі, але вона не вийшла поза межі теоретичних міркувань; іншими словами тодішня управа СУОА не зуміла практично зреалізувати того задуму, і він пішов у забуття.

Теперішня управа СУОА, а точніше її фінансовий керманич, інж. Я. Гевко, зактуалізував її знова і зачав практично переводити її в життя. вплативши перший 100 дол. на ту ціль. Видано Заклик до українського громадянства Австралії, в якім з'ясовано ціль і завдання такого Фонду, – вони є такі:

- а) Видання наукових, літературних та мистецьких праць з ділянки українознавства.
- б) Фінансування наукових студій та дослідів таких ділянок, які є в інтересі української спільноти.
- в) Фінансування такої діяльності серед української спільноти в Австралії, яка посилювалася б кадри висококваліфікованих наукових, культурних та мистецьких фахівців у ділянці українознавства.

Членом Національного Фонду СУОА може стати кожна особа, а також організація, яка вплатить щонайменше один пай у сумі 100 дол. Капітал Національного Фонду має бути інвестований в українських Кредитових Кооперативах, він є ненарушимий.

Національний Фонд – це є національний податок. Ми всі працюючі платимо державі податок від свого заробітку, це є примусовий податок, а Національний Фонд ми опоратковуємо себе добровільно, і тим доказуємо, що ми є політично зріла нація.

В нашім організованім житті ми потребуємо грошей на різні цілі, а тому що ми їх не маємо, переводимо збирки, які останньо дають мінімальні суми. Перестаньмо жебрати на кожному кроці, берім приклад від других народів – жидів, греків, італійців, які складають великі суми на

народні цілі. Українська еміграція в Америці і Канаді вже давно мають свої Національні Фонди, віримо, що й українська спільнота в Австралії не остане позаду. Не сумніваемось, що знайдеться в Австралії 1000 свідомих українців, які вплатять по 100 чи більше дол., що дасть суму 100.000 дол. Цей капітал заінвестований на 10% дасть річно 10.000 доходу, а за ці гроші можна буде багато дечого доброго зробити.

Національний Фонд буде тривалим пам'ятником, який ми залишимо своїм нащадкам, тим, що прийдуть по нас. Грядуть непевні, буревійні часи, ми не знаємо перед якою ще пробою поставить нас історія, тому будьмо готові під кожним оглядом. Нехай не буде ні одного працюючого українця, який не вплатив би національного податку на Національний Фонд!

* * * * *

С. Косар

35-річчя АКТУ 30-го ЧЕРВНЯ 1941 В СТОЛИЦІ АВСТРАЛІЇ

Старанням Управи Відділу Ліги Визволення України Канберри і Квінбієну при співчасті Української Громади в Квінбієні, Української Громади в Канберрі, Осередку СУМу в Квінбієні і Осередку Спілки Визволення України Канберри і Квінбієну, було створено Ювілейний Комітет відзначення 35-річчя Акту відновлення Української Самостійної Держави 30-го червня 1941 р. у Львові.

Комітет у складі: інж. С. Місько – голова, інж. О. Кавуненко – секретар, п. П. Залуцький – організаційний референт, проф. О. Петрівський – мистецький керівник (оформлення сцени), п. М. Ілик – скарбник і пп. М. Надурак, І. Брумерський, Г. Гірняк та Г. Горілченко члени, склали програму свята, яке відбулось 4 липня ц.р. в приміщенні Українського Народного Дому в Квінбієні.

Програма свята була коротка, але на високому рівні, а цікава тим, що в мистецькій частині виступили дві співачки австралійки, які прекрасно співали українські пісні.

Відкриваючи Академію, голова Управи Української Громади в Квінбієні п. М. Надурак привітав присутніх, підкреслив важливість Акту 30-го червня 1941 р. і відчитав програму свята.

"Акт 30-го червня" Богдана Нижанківського дуже добре рецитував п. Ф. Габелко, це наче б впровадження до реферату, який виголосив інж. С. Місько на тему "Акт 30-го червня 1941 р. на тлі історії українського народу".

Прелегент у своїй доповіді з'ясував коротко найважливіші події від

зарання нашої історії, видвигаючи світлі моменти та причини упадку нашої Держави. На тлі нашого росту і упадку він повязав Акт 30-го червня з Визвольними змаганнями 18-тих років і в заключенні підкреслив, що цей історичний Акт врятував наш престіж перед цілим світом.

Після рефетару, 8-річний хлопець Тарас Кородай з Квінбену прекрасно задекламував вірш "Пісня Українських Повстанців".

У мистецькій частині виступили з піснями:

Пані Габелко сольо – "Любіть Україну"

Пані Габелко і Ж. Віден дуєти – "Не цвітуть квіти зимою"
"Рідна мати моя"

Пані Ж. Віден сольо – "Соловейко"

Пані Габелко, Ж. Віден і пані Рассель тріо –
"І снилося в мої дівчині"
"Ясени"
"Україно любов моя"

Акомпаньовала пані Ірина Пойдинець – Ніллігріні.

Появу співачок публіка кожночасно вітала сердечно рясними оплесками. Серця присутніх наповнялися радістю і гордістю, що ми соборно відзначили історичний Акт 30-го червня, і що на цьому святі чужинки – австралійки чудово співали українські пісні. В цьому заслуга пані Габелко.

Малий декламатор, Тарасик Кородай, нікак не хотів повігти, що ті дві співачки це справжні австралійки.

Голова Відділу Л.В.У. Канберри і Квінбену п. П. Залуцький завдячуячи свято подякував всім виконавцям програми, проф. О. Петрівському за дуже добре виконану декорацію сцени та всім присутнім за численну участь на Академії. /Присутніх було понад 120 осіб/.

Академію закінчено національним гімном.

По закінченні Академії п. П. Залуцький запросив всіх присутніх на чайок, який приготовили пані під керівництвом пані Петрівської.

* * * * *

ЧИ ВИ ВЖЕ ПОПОВНИЛИ ПЕРЕДПЛАТУ "НАШОГО
ФРОНТУ" НА 1976 РІК? ЧИ ВИ СПЛАТИЛИ ЗА-
БОРГОВАНІСТЬ ЗА МИНУЛИЙ РІК?

ЯКЩО НІ, ЗРОБІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО. НЕ ЧИТАЙТЕ
ЖУРНАЛУ БЕЗПЛАТНО!
ПОДСУМУЙТЕ І МІСЦІЙТЕ СВІЙ ЖУРНАЛ.

СВЯТО 30 ЧЕРВНЯ 1941 РОКУ В МЕЛЬБОРНІ

Заходами Відділу Ліги Визволення України в Мельборні відбулося дnia 27 червня 1976 року Свято Відновлення Української Державності 30.6.1941 року. Свято зачалося відчитанням Акту проголошення української державності, яке виконав по-мистецьки п. Я. Ліщинський. Потім слідували дві пісні – "Засяло сонце золоте" і "Вкраїно", у виконанні сумівського хору "Черемош", під диригентурою п. М. Костюка. Доповідь на тему свята виголосив п. В. Литвин. Доповідач проаналізував історичне тло подій тих буревійних років і начеркнув значення Акту 30 червня 1941 року для історії визвольної боротьби українського народу.

Потім слідувала декламація "Відродження України" Ф. Балицького, яку по-мистецьки виконала Маруся Орфіні. Вона зачарувала слухачів гарною дикцією і глибиною відчуття, що передалося публіці. Удалий був дует Віри Гуменної і Романа Хамули, які виконали дві пісні – "Від синього Дону до сивих Карпат" і "Віє вітер, віє буйний". Чудова була декламація Д. Моравського "У храмі св. Юра", яку він майстерно відіграв під звуки скорострільних сальв і святоюрських дзвонів. По тім слідували 3 пісні – "Ой у полі верба", "А Черемош пливе", "Бандуристе, орле сизий", у виконанні хору "Черемош". П-і М. Вайсброт виконала дві пісні – "Журавлі летять", "Ранок", під музичний супровід п. М. Кліоновського. Загально люблений баритон п. Я. Ліщинський виконав дві пісні – "І чого тікати", "Два кольори". Бурхливі оплески примусили його співати наддачу, улюблену всіми пісню "Вівці, мої вівці".

Хор "Черемош" закінчив це успішне свято двома піснями – "Пролягла доріжка" і "Сумівський шлях". Хор співав у супроводі сумівської оркестри "Трембіта", під диригентурою п. Романа Хамули, що надавало хорові кращого кольориту і темпа. Великим здобутком Осередку СУМ є хор, який співає щораз краще, а це заслуга його невтомного диригента п. М. Костюка. Велике придання належиться членам театру ім. М. Лисенка – його мистецькому керівникові п. М. Кліоновському, п-і М. Вайсброт і п. Я. Ліщинському, які своєю участю причинилися до піднесення мистецького рівня Свята. Наше громадянство не завжди доцінює як слід жертвенну працю наших мистецьких одиниць. Ми прийдемо на концерт і любуємося їх співом, грою чи танком, але чи подумаємо ми, скільки праці, часу й енергії треба витратити, щоби вивчити хочби одну пісню. Якби той час перемінити на "овертайми" і помножити на доляри, то вийшла би поважна сума. Однокою нашою нагородою для них є оплески і тепла згадка в пресі, а часом і того нема, часом ще облиють їх і помиями, що вже не раз мало місце.

Багато праці вложив у підготову Свята п. П. Сорока і п. В. Пундяк,

який виконав гарні декорації – львівський ратуш і храм св. Юра, як символ українського Львова. Він показав, що вміє добре малювати не тільки стіни, але й добрі декорації.

Свято було на високому мистецькому рівні, всі точки програми виконані бездоганно, що піднесло настрій присутніх. Всі розходилися з моральним задоволенням, з почуттям виконання національного обов'язку і приемно проведеного вечора.

Присутній

* * * * *

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ЛІГІ ВИЗВОЛЕНИЯ УКРАЇНИ

Відділ ЛВУ в Канберрі-Квінбієні відбув З. Збори в дні 8 лютого ц.р., Предсідником був інж. О. Кавуненко, а секретарював – Г. Гірняк. В Почесній Президії були: о. Д. Сенів, інж. С. Місько – представник Гол. Управи ЛВУ, голова Української Громади в Квінбієні – п. Надурак і голова Відділу СВУ – п. Горілченко.

Вибрано Управу в складі:

голова – П. Залуцький
заступник – М. Ерумерський
секретар – Г. Гірняк
фін. діловод – М. Ілик

Контрольна Комісія:

голова – М. Грабовський
члени – інж. О. Кавуненко та І. Вархоляк

У місяці квітні Управа Відділу зорганізувала вдалу протимосковську демонстрацію в часі виступу сибірських козаків.

* * * * *

T.O. Андрушко

ЖІНОЧИЙ ВІДДІЛ ЛВУ В АДЕЛАЇДІ

В неділю, 11 липня 1976 р. в приміщенні Українського Дому, в житті Ліги Визволення України сталася важлива подія – засновано окремий відділ – Об'єднання Жіноцтва ЛВУ.

На основуючих зборах, в присутності жіноцтва та багатьох мужчин, членів Управи Відділу ЛВУ, почесним президентом Об'єднання обрано паню Ніну Полішко, довголітню приятельку Визвольного Фронту. Управу очолила пані Василина Микита, а на членів обрано пані: Юлію Іванів, Софію Гуменюк, Софію Григорців та Акелину Кайкан.

Жіночий Відділ працюватиме після своєго, запроектованого статуту та старатиметься доповнювати, радше ніж подвоювати, працю існуючих вже українських жіночих організацій.

В першій мірі, намічується активізувати українських жінок, що не є ще охоплені жадними подібними організаціями. Відтак, метою Об'єднання буде включити в свої ряди також заинтересованих жінок не-українського походження, передовсім жінок з мішаних подруж.

Новообрана Управа, між іншим, поставила собі за ціль:

1. Допомагати в праці ЛВУ.
2. Організувати вечорі для членів і запрошених гостей, на яких можна би обговорювати проблеми української жінки в краю і діаспорі.
3. Удержанувати зв'язки з сестринськими організаціями в світі.
4. Репрезентувати жіноцтво Українського Визвольного Фронту на офіційних виступах чи функціях, які мають характер внутрішньо-український і між-національний.
5. Допомагати у розвиванні молоді активною працею та порадами, а особливо молоді з ог. анізованої в молодечій організації СУМ.

Бажаю новій Управі Об'єднання Жіноцтва ЛВУ много успіхів в праці на майбутнє.

* * * * *

СПИС ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "НАШОГО ФРОНТУ"

Вікторія

А. Роговий 5.00
 О. Кеніг 5.00
 М. Когут 5.00
 Л. Дудій 5.00
 Р. Хамула 5.00
 Р. Лазорко 2.00
 Р. Калко 2.00
 В. Шкурат 5.00
 Ю. Моницький 1.00
 М. Йосип 2.00
 Д. Дончук 2.00
 Й. Забадеуш 2.00
 М. Осип 1.00
 С. Димида 5.00
 С. Перожик 2.00
 Н. Давида 1.00
 Ю. Оренчак 1.00
 В. Грушовський 1.00
 П. Ілюпак 2.00
 І. Беркета 2.00
 К. Карпенко 2.00
 М. Мизиняк 2.00
 Б. Щемет 1.00
 Гамовин 2.00
 Я. Кутний 1.00
 Венгринович 1.00
 В. Лісовський 2.00
 М. Василега 5.00
 Костик 2.00
 Сокальський 2.00
 А. Васенко 2.00
 Й. Рибчан 2.00
 Яремчук 2.00
 Кулак 1.00
 Боза 2.00
 - зачeль 2.00
 - він 2.00
 - ж 1.00

Вікторія

С. Гриців 5.00
 Л. Томин 5.00
 М. Федор 2.00
 В. Запотоцький 2.00
 І. Саковський 2.00
 І. Деркач 2.00
 Н. Бобко 2.00
 І. Козодій 2.00
 В. Назарчук 2.00
 В. Гичка 2.00
 Я. Глушко 2.00
 Р. Нагірний 2.00
 І. Кушнір 2.00
 О. Поточний 2.00
 П. Шуліга 2.00
 І. Гаврилюк 2.00
 П. Конюк 2.00
 П. Ревага 2.00
 Б. Лех 2.00
 О. Сютрик 2.00
 В. Горват 2.00
 І. Масендин 2.00
 І. Березовський 2.00
 І. Крупа 2.00
 І. Дороцький 2.00
 В. Сосняк 2.00
 М. Крупа 2.00
 І. Слопак 2.00
 С. Барака 1.00
 Сулима 2.00
 В. Литвин 2.00
 А. Дикий 1.00
 Г. Захарчук 2.00
 Е. Кузик 2.00
 С. Моравський 2.00
 П. Гундерук 5.00
 С. Муц 2.00
 І. Ягорський 1.00

др. Б. Умриш	2.00	М. Дутка	2.00
С. Пирч	2.00	П. Матвійшин	2.00
М. Сліпецький	2.00	П. Дідик	1.00
С. Кулик	4.00	А. Матіаш	2.00
В. Мельник	3.00	Р. Капко	2.00
В. Костів	2.00	В. Роман	2.00
Б. Бойко	2.00	Д. Василів	2.00
Д. Галела	2.00	І. Контек	5.00
В. Загорянський	3.00	В. Михайлів	4.00
М. Кунь	5.00	В. Бутренко	3.00
М. Дюк	5.00	В. Осипів	2.00
С. Лобчук	3.50	М. Ярник	2.00
М. Дворянин	2.00	І. Петрусь	2.00
М. Гаврон	2.00	В. Кузик	2.00
М. Прист	2.00	С. Романик	3.00
Я (нечітко)	1.00	В. Уштван	2.00
Л. Поліха	1.00	І. Нагіна	2.00
М. Семенюк	1.00	Т. Шинський	2.00
С. Штогрин	2.00	Д. Волошин	5.00
П. Вогіл	5.00	Я. Холоднюк	2.00
В. Данько	2.00	Ф. Сідор	1.00
В. Кучер	1.00	Т. Коваль	2.00
М. Кравець	1.00	І. Оленко	2.00
С. Прут	2.00	А. Брощак	1.00
Я. Бойко	2.00	А. Пастер	2.00
П. Домедяк	5.00	Т. Колісник	5.00
К. Зубар	2.00	В. Шевчук	5.00
А. Куд	2.00	Мужик	2.00
П. Муц	2.00	М. Сторож	1.00
В. Василенко	1.00	П. Захарчук	2.00
С. Залицький	2.00	Т. Стефін	2.00
С. Г'лех	1.00	Ярема	2.00
М. Васильчук	2.00	І. Пхирчак	2.00
С. Лаба	1.00	Волицьків	2.00
В. Кущик	1.00	Бабійчук	0.60
В. Поташник	1.00	В. Ширемета	2.00
А. Опор	3.00	Ю. Валкевич	2.00
Г. Богач	5.00	В. Альфавицький	2.00

Адреси представників Н. Ф.

O. Rohowyj, 18 Vincent Str.,
St. Albans, Vic., 3021.

M. Moroko, 14 Denistone Rd.,
Eastwood, NSW, 2122.

M. Kowalyk, 24 Reo Rd.
Croydon Park, S. A. 5008.

I. Bileckyj, 36 Randwick Str.,
Oxley, QLD., 4075.

Mrs. M. Mencinskyj, 2 Farnley Str.,
Mt. Lawley, W. A., 6050.

M. Brumerskyj, 45 Stornaway Rd.,
Queanbeyan, NSW, 2620.

P. Zaluckyj, 5 Narambi Str.
Narrabundah, A. C. T., 2604.

O. Tarnawskyj, 27 The Groves Rd.
Bennetts Green
Windale N. S. W. 2290.

Річна переплата 5—00 дол. Поодиноке число 1—00 дол.

Передплату вплачувати представникам Нашого Фронту, або пересилати на
адресу адміністрації.

АДРЕСИ

Редакції:

“OUR FRONT”
69 Holmes Rd.
Moonee Ponds, Vic., 3039.

Адміністрації:

“OUR FRONT”
7 Maxwell Ave.
N. Altona, Vic., 3025.

УКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВА

Д Н · С Т Е Р

928 Mt. Александр Рд. Ессендон, Вік. 3040

Тел. 37-1706.

Чому кожний українець(ка), мешканець Вікторії, повинен бути членом
і ощадником "ДНІСТРА"?

Бо:

- * "ДНІСТЕР" – це одинока українська кредитова інституція у Вікторії;
- * "ДНІСТЕР" платить від звичайних ощадностей ("Он кол") 7% (банки платять 3,75 відс.);
- * Від ощадностей з 1-місячним виповідженням 9%;
- * Від ощадностей з 3-місячним виповідженням $9\frac{1}{4}$;
- * "ДНІСТЕР" платить 10% за дитячі ощадності, вкладені на 5 років,
на які можна кожноточно вплачувати. Мінімум вкладу 50 доларів.

Уbezпечуйте свої domi, авта і хатиє улаштування в "ДНІСТРІ"!

С В І Й Д О С В О Г О !

* * * * *

Хочете купити кольорову телевізію? Купуйте тільки в українські фірми.

СЕНКО ЕЛЕКТРИКС

259а Кейлор Рд.

Норт Ессендон, 3041.

тел. 3797379

Власник фірми Павло Сенів

Маємо великий вибір імпортованих й австралійської продукції телевізій,
як: СІМЕНС, КОРТИНГ, ГРАЕЗ, ТАЙНЕ, ПАЙ, ТОРН, АВА і ін.

Ввічлива обслуга. Дуже помірковані ціни. Негайна достава.

Виконуємо направи всіх родів телевізійних апаратів.

С В І Й Д О С В О Г О !